

че сега дойдохте тукъ бѣгълци да ни поставяте въ кѣщи-
тѣ, намъ не ни стигатъ тяготинтѣ на давиената, а ми ис-
кате и тия да ни патрушватъ на главитѣ». Тукъ като хо-
дехъ и слушахъ тѣй, помислихъ си, че това село трѣбва-
ло много да е страдало едно врѣме отъ грѣцкото притѣс-
нение, както испослѣ и отъ грѣцкото Духовенство въ тур-
ско врѣме; та се ги сплели, я да се погърчатъ, я съ на-
сила да имъ се постави грѣцки свещеници, че за туй
гърцитѣ имъ сж дълбоко вкоренени въ устата и сърцето,
впечатление, което се прѣдало отъ колѣно на колѣно на
потомството въ селото и сега като видятъ въ него ка-
къвъ да е търновски гражданинъ, считатъ го за грѣкъ,
както и меня, безъ да ма знаятъ, че имъ съмъ учительтѣ.

Веднажъ отидохъ въ Търново и случайно се отбихъ
въ Митрополията, да се види съ дякоуъ Григория, гдѣто
веднага дожда Г-иъ Д. Цанковъ, та на свари въ разго-
вора и ма попита, наредиха ли се бѣжанцитѣ въ селото
ви? — Отговорихъ му, че старѣйшенскитѣ съвѣтъ изно-
во ги размѣтнахъ и наредихъ кому колко се пада да хра-
ни и глѣда, та мнозина останахъ ненаредени и стоятъ още
да плачатъ, тѣй като женитѣ имъ ги пждятъ и нещжтъ.
Тогавя се обърна къмъ меня строго и ми каза: «Какви
сте вие да не изпълнявате правителственитѣ заповѣди и
распорѣжданиа? — Повторно му отговорихъ: Г-не защо се
гнѣвите и говорите тѣй на меня, когато азъ нито съмъ
кметъ нито старѣйшина, а при туй страненъ и съмъ оти-
шълъ тамъ да учителствамъ само за една хлѣбъ въ
него село; незнайте ли, че страннитѣ нѣматъ право да си
налагатъ гласа и волята въ чужда община; тѣмъ говорете,
защо мойтъ гласъ се не слуша и нѣмамъ властъ да имъ за-
попѣдвамъ, тѣ сж подъ властъта Ви. Той като разбра, че
съмъ страненъ и се увѣри отъ Архимандрита за правото
на общинитѣ, за което страннитѣ нѣматъ право да се на-
мисатъ въ дѣлата имъ, най-послѣ написа едно писмо до
кмета и старѣйшинитѣ чрѣзъ меня да имъ го занеса; но
тѣ и отъ писмото му не зехъ, и все постоянно си слѣдва-
ше той въпросъ въ селото, гдѣто расправитѣ му нѣма-